

Pescuirea minunată - chemarea lui Dumnezeu

În călătoria vieții pământești, simțim câteodată îndoiala, limitele și nevrednicia noastră omenească în ceea ce facem. Nu cugetăm cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor. Ar trebui ca viața noastră de creștini să fie, în toate făptuirile ei, un răspuns pozitiv la chemarea lui Dumnezeu, o împlinire a poruncilor Lui, o năzuință puternică de a ne potrivi viața cu voia Lui. Să ne unim gândurile noastre cu cele ale lui Dumnezeu și să-L iubim pe El. Atunci vom înțelege adevăratul rost al vieții noastre creștine. Vom constata atunci fiecare în parte că nu putem realiza nimic trăitor în afara învățării Lui, în afara legilor statornicite de El. Toate strădaniile noastre în afara cuvântului Lui sunt zadarnice. Să avem inimile curate ca să ne putem bucura de lucrarea dumnezeiască sfințitoare și mântuitoare a lui Dumnezeu în viața noastră. Dumnezeu lucrează în lume prin mijlocirea inimilor care se deschid liber spre El și atunci El lucrează ca o revărsare de lumină, de pace și de iubire, vindecând necazurile, limitele, neîmplinirile și îndoielile noastre cotidiene. În calitatea noastră de oameni, trebuie să ne redescoperim vocația de ființe

libere și lucrătoare. În toată strădania noastră bună, să pătrundem în adâncul credinței. Suferința, durerea și pierderea sunt cele ne întăresc credința. Necazurile, piedicile sau încercările sunt puse ca să le trecem, iar nu ca să ne oprim sau să ne întoarcem păgubași. Încercările de tot felul sunt binecuvântate de Dumnezeu și trimise oamenilor, ca primindu-le și trecând peste ele să le prefacem în bucurie. Ori de câte ori ne întâlnim cu Dumnezeu în necazuri, toate sunt chemări de a-i fi mai aproape, de a-i fi ucenici, și de a-i propovădui binefacerile Lui către noi. Mare trebuință au oamenii, frații noștri, de mărturia că în încercări este mai aproape Dumnezeu de noi și noi de El. Să pătrundem rosturile vieții acesteia și ale tuturor încercărilor ei, că sfârșitul lor e moartea păcatului și întâlnirea nedespărțită cu Dumnezeu. Fără găsirea lui Dumnezeu în încercările vieții, viața noastră ar fi o noapte de osteneală zadarnică. Nu pricepem viața fără Dumnezeu, dar Îl pricepem pe Dumnezeu din necazurile vieții - bune toate - și din ele propovăduim pe Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos dăruiește oamenilor putere, curaj și bucurie după măsura credinței lor în El și a iubirii lor față de El și de Biserica Sa. De aceea, El cheamă și astăzi pe oameni să fie ucenici ai Săi, pentru a binevesti Evanghelia iubirii milostive și a deveni credincioși pe calea mântuirii, spre slava Preasfintei Treimi și bucuria Sfintei Biserici. Să urmăm Mântuitorului Iisus Hristos, ascultând și împlinind învățătura Sa dumnezeiască și împărtășindu-ne de harul dumnezeiesc sfințitor prin participarea la viața liturgică a Bisericii. Amin.

Acoperământul Maicii Domnului

Creștinii ortodocși de pretutindeni au cinstit-o și o cinstesc pe Maica Domnului ca o apărătoare și rugătoare pentru poporul binecredincios. Ea se roagă neîncetat pentru noi păcătoșii, mijlocind înaintea Fiului său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și-a arătat puterea ei prin minunile pe care le-a făcut în decursul istoriei asupra tuturor acelor care au cerut ajutorul ei. Sărbătoarea cinstirii Sfântului Acoperământ are ca temei întâmplarea din anul 911 în timpul împăratului Bizanțului Leon cel înțelept. Atunci în Biserica Vlaherne din Constantinopol se săvârșea priveghere de toată noaptea. Biserica era plină de credincioși. Spre dimineață, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu-a arătat stând în văzduh ținându-și omoforul întins ca un acoperământ deasupra tuturor credincioșilor. Acest eveniment văzut de Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos și ucenicul său Epifanie îl consemnează Sfânta Biserică în ziua de 1 octombrie. Praznicul acesta îndeamnă pe toți creștinii la rugăciune, deoarece pe toți cei care cer ajutorul lui Dumnezeu, Maica Domnului îi acoperă cu Sfântul ei Acoperământ. Să zicem toți cântarea din Acatistul Acoperământului Maicii Domnului: *Bucură-te, bucuria noastră; acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ!*

Să fim oameni buni, iar atunci roadele vor veni de la sine

Biserica reprezintă pe Hristos-Domnul, Care este Capul Bisericii, iar Umanitatea-trupul, formată din noi, cei ce suntem mădularele Bisericii, Duhul Sfânt fiind cel ce unește toate componentele într-un singur organism, Biserica. Aceasta este susținută de lucrarea Duhului în Biserică, Duh care sădește în mădularele Bisericii, harul și darurile lui Hristos, sfințind aceste mădulare și dându-le viață, viața cea dumnezeiască, viața lui Hristos. Lucrarea aceasta a Duhului în Biserică în ceea ce privește membrii ei nu se face fără o colaborare a acestora. Roadele noastre nu se pot manifesta decât în urma împreună-lucrării noastre cu Duhul, care suflă în Biserică. Prin Duhul, noi intrăm într-o legătură directă cu Hristos, prin care ne putem desăvârși. În această colaborare se manifestă și sporește iubirea dintre noi și El și desăvârșirea noastră. De aici vin roadele care se arată și pe care le cunoaștem; sunt darurile Duhului Sfânt, pe care le-am primit la Taina Mirungerii, manifestate în virtuți, virtuți care ar trebui să împodobească viața tuturor celor ce viețuiesc în Hristos. Mântuirea pe care o dorim cu toții n-o putem obține decât prin harul lui Dumnezeu, cu care colaborăm prin credința și faptele bune care izvorăsc din aceasta, nici unul dintre acești termeni amintiți neputând lipsi. Roadele văzute sunt faptele noastre cele bune care ne definesc drept ucenici ai Mântuitorului. Mântuirea nu e un concurs în care fiecare caută să strângă cât mai multe roade, ci roadele să fie cele care ne transformă sub lucrarea Duhului, pentru că Mântuitorul Hristos nu vrea de la noi să fim plini de roade doar, ci să fim oameni buni, pentru că atunci roadele vor veni de la sine. *Slavă Tie, Doamne!*

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Biserica?

Răspuns: Biserica este așezământul sfânt întemeiat de Domnul nostru Iisus Hristos, pentru mântuirea oamenilor. Ea duce mai departe, până la sfârșitul veacurilor, propovăduirea cuvântului dumnezeiesc, împărtășește fiilor ei harul sfinților prin Sfintele Taine și îndrumă pe credincioși pe calea vieții adevărate. Bisericii i-a dat Domnul această întreită putere: **1)** să învețe adevărul dumnezeiesc; **2)** să săvârșească Sfintele Taine și slujbele bisericești; **3)** să îndrume pe oameni spre trăire curată, în numele Său. În Biserică, Domnul nostru Iisus Hristos împărtășește harul Sau mântuitor, prin Duhul Sfânt în Sfintele Taine. Adevărul mântuirii în Biserică este mare și taina lui este adâncă. De primirea și urmarea lui atârnă însăși mântuirea noastră. Pentru a apropia acest adevăr de înțelegerea noastră, Mântuitorul face asemănarea cu vița și mlădițele: „Rămâneți întru mine și eu întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roade de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți întru mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne întru mine și eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără mine nu puteți face nimic. Dacă unul nu rămâne întru mine, este lepădat ca o mlădiță ce s-a uscat” (Ioan 15, 4-6). Precum mlădița se usucă dacă este ruptă de viță, de la care primește hrana prin sevă, tot așa și sufletul moare duhovnicește, adică își pierde mântuirea, dacă se rupe de Biserică, trupul tainic al lui Hristos, care îl hrănește duhovnicește prin harul dumnezeiesc. Harul din Biserică este ca sângele cald din trupul omenesc viu, sânge care hrănește toate organele trupului. Dacă un organ se desprinde de trup, atunci imediat se lipsește de viață, căci nu mai curge în el sângele trupului, și așa este de aruncat. Tot așa și credinciosul care se desprinde de Biserică, în care este harul, moare sufletește, pentru că nu mai are viață duhovnicească din trupul tainic al lui Hristos. Tot biserică se numește și locașul de rugăciune sfințit și închinat lui Dumnezeu, pentru că acolo se adună obștea credincioșilor să asculte cuvântul dumnezeiesc, să ia parte la aducerea sfintei jertfe a Domnului și să aducă împreună închinare lui Dumnezeu. În clădirea bisericii, în Sfântul Altar, se păstrează Sfânta Împărtășanie, care este trupul viu și sângele Domnului sub chipul pâinii și al vinului. Acolo se săvârșesc cele mai multe slujbe religioase, după rânduiala Bisericii. După aceea clădirea bisericii se mai numește „Casa Domnului”.

Întrebare: Cine sunt membrii Bisericii?

Răspuns: Din Biserică fac parte toți cei botezați cu botezul creștin, adică în numele Sfintei Treimi, care cred în Domnul nostru Iisus Hristos, care mărturisesc aceeași credință, care se împărtășesc cu aceleași Sfinte Taine, care aduc aceeași închinare lui Dumnezeu și stau sub cârmuirea văzută a aceleiași ierarhii bisericești. Nu numai dreptii, ci și păcătoșii fac parte din Biserică; dar păcătoșii sunt membrii sau mădulare bolnave ale Bisericii. Și nu numai credincioșii vii, ci și cei morți care au adormit în credință sunt membrii ai Bisericii. Dintre membrii Bisericii de după moarte, unii se deosebesc de ceilalți prin trăirea virtuților creștine. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 30 septembrie	17:00	Vecernie cu litie
Joi 1 octombrie	07:00- 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 2 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 3 octombrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 4 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Nu-ți schimba firea!

Un om a găsit un șarpe pe moarte arzând întru-un foc. S-a hotărât să-l scoată de acolo, dar când colo, șarpele l-a mușcat. Din cauza durerii, omul l-a scăpat, iar șarpele a căzut înapoi în foc. Bărbatul a încercat din nou să-l scoată din foc și încă o dată șarpele l-a mușcat. Între timp un bărbat care trecea prin zonă s-a apropiat și i-a spus: „Scuză-mă, dar ești încăpățânat! Nu înțelegi că de fiecare dată când încerci să-l scoți din foc, te va mușca?”. Bărbatul i-a răspuns: „Firea șarpelui este să muște, iar a mea este să ajut. Lucrurile acestea nu se vor schimba niciodată”. Astfel, cu ajutorul unei sârme, bărbatul a scos șarpele din foc, salvându-i viața. Nu-ți schimba niciodată firea, chiar dacă cineva îți face rău, nu-ți pierde esența. Ia-ți doar măsuri de siguranță. Unii persecută fericirea, alții cred în ea. Fă-ți griji mai puțin despre reputația ta și mai mult despre conștiință. Deoarece conștiința reprezintă ceea ce ești tu, iar reputația ceea ce spun alții despre tine. Indiferent de ce spun oamenii despre tine, nu este problema ta, ci a lor.

Simplitatea

La ora de religie, o fetița de 6 ani desena și colora de zor. Învățătoarea de la acea clasa a întrebat-o: „Păpușico! Ce desenezi acolo?”. Fetița a răspuns: „Îl desenez pe Dumnezeu”. Învățătoarea i-a vorbit din nou, zicându-i: „Dar cum îl desenezi tu pe Dumnezeu, căci nu l-ai văzut nimeni cu ochii și nu știm cum arată”. La care fetița a răspuns: „Nu-i nimic că nu l-ai văzut. O să-l vadă și o să-l cunoască după ce-l desenez eu!”.

Leul și mistrețul

Era o zi fierbinte de vară. Un leu și un porc mistreț au ajuns în același timp la un ochi de apă că să bea. Ei au început să se certe și să se bată pentru că fiecare voia să bea primul. După un timp, au obosit și s-au oprit să-și tragă sufletul, când au observat vulturii care îi urmăreau de sus. Atunci și-au dat seama că vulturii așteptau ca unul sau amândoi să cadă răpuși, iar ei să sărbătorească. Leul și porcul mistreț au convenit că este mai bine să fie prieteni decât să se lupte și să devină mâncare pentru vulturi. Au băut apă împreună și au plecat fiecare pe drumul său. **MORALA:** Cei care se luptă sunt adesea urmăriți de alții, care vor să profite de înfrângerea lor.

